

CESTY DOMOVA

Jsou cesty kamenů a květů,
v nich návrat – nevíme kam jdeme.
Jsou oči. Pohledy tmou němé.
Byli a nebyli, a jsme tu.

Čekáme na poslední větu.

Jsou cesty šípků. cesty hlohů,
mámení očí, zubů. rohů.
jež hrozí a jež svádějí
kostnaté klisny nadějí
za ovsem vymláčených stohů.

Trhliny v zemi. díry zmijí.
Šterk útěchy je zazdívá.
Zdí věčný kámen věčně bijí
let ohmataná kladiva.

Je hlad. Z kolejí stezky hledí
co bývalo a zase je.
A někdy náhle ze střech šedi
zakvílí náhlou odpovědí

I ohnivá kočka naděje.

Je dávno známá. Žhavá rzivá.

I očima dětských snů se dívá.

Kdo písmem ohně popsal zdiva?

Je z puklin nápis na zdi holé.
Nápis a podpis. Dole, dole.

V zdi okna. Zopírané hlavy.
Čel vrásky, vrostlé do mříže
kořeny bídy do únavy.

Je písmo. Dole, nejniže.

Váhavý podpis: tři kříže.

KRÚPĚJ DEŠŤĚ

Krúpěj deště na kaluži
kreslí živou, bílou růži.

Bílá z černých mraků slétla
hvězda slibu, vážka světla.

Ale ve vln křídlech hasne
roztrhané srdce jasné.

Voda roste v živá kola,
v osidla. Tma z vody volá.

Cizí tváře obrys vratký
zapletl se do oprátky.

PŮST

Hlas v útroch taji
se ozývá.
Upomínají
psí přediva.

Půst. Bublin bubny,
struny, pišťaly.
Čí chechot chlubný?
Kvileji žaly.

Mrtvá a živá
prařeč stoky
hřměním odívá
nahé kroky.

Daleké rytmy
ze samot mlýnů
volají v přítí
neznámou vinu.

Hlad s nožem hledá
oběti tele.
Je zlaté, běda.
Bez krve vřelé.

Jíst nedá. Mate.
Nebylo živé.

Půst. Tele zlaté.
Ozvi se, dive!

Pes zíve.

TĚŠÍME SE

Těšíme se na sobotu,
na zahradu, na setkání.
Ale tolik hustých plotů,
tolik závor v bráně brání
prstům, zkrvácené dlani.

Těšíme se. Na neděli.
Ale tolik zdí nás dělí,
nerozbijeme je čely.

Dávno jsme se neviděli.

Hnáty plotů, kosti mříží.
Okna narůstají kříží,
tmy, oprátkami, hřeby.

Slibů stín se ve skle šklebí.

Zdiva rostou. Tma se chlubí.
Hvězdy svítí: mrtvých zuby.
Svítí zlatem. Proč a komu?

Vrátíme se. Sami. Domů.

VÁNOCE 1970

Advent. Čtvrtá neděle.
Procítají andělé.

Vstaňte s námi, volají.
Z polí, z lesů, ze stájí.

Jdeme, nic jsme nepřinesli.
Holá dlaň se chytá jeslí.

Nestudí to, nehřeje
prázdné prsty naděje.

Nestudí to, nepálí.
Nedali jsme, nevzali.

Ale někdo někde volá.
Z mraků hvězda, kámen zdola?

Dlaň je prázdná. Hlava vratká,
tme v rukou Jezulátka.

SIRKA V LOUŽI

Černá půl. půl bílá.
bárka bídy muší.
Měla z ohně duši.
Už ji vysvítila.

Neví kdy a komu.
Třeba na hodiny
mezi stíny viny.
Snad na cestu domů.

Černá. bílá pěna,
osten v dřímot máku.
Peří. Kde jsi ptáku?
Sirka zahozená.

Smrčka po tabáku.

VZPOMÍNKA NA SAMOTU

Samota oken. Samota dveří.
Dveře jsou ve tmě. V okně se šeří.
Dveře zvou čelo. Šeptá stín v keři.

V koutě je okno. Někde jen stěna.
Stěna se potí. Strop nad ní sténá.
Pod kroky vzdechů ústa unavená.

Samota stropu. Samota vika.
Samota samot. Někdo tu vzlyká.

Samota zimy. Mráz. Drápky bílé
do okna škrabou. Zafatě chvíle.

Pod prahem svítá. Oheň tam není.
List, plamen spadlý. Popel políbení.

List s větve svátý. Pečeť na prahu.
Rty ještě líbou. Prach a podlahu.

ODLET VLAŠTOVEK

I

Odlétají vlaštovice.
mlh a strnisk temné svíce,
šípky černých plamenů.
Pod střechou a nad pěšinou
• v krvi namočenou třtinou
kreslí Amen na stěnu.

Oči léta. Bolí. Hynou.

Nevzpomínej. Vzpomenu.

Uletěly. Už ne naše,
hřeby v očích Tobiáše.
V túni ryba uzdravení.

Tma je v síti. Ryba není.
Je tam. Vlna dme se, vzlyká.
Radost. Anděl hladí psíka.

Odlétěly. V polích stohy
zezlátly a v chlévech stlaní,
Ezauovo požehnání
hrstě slámy v přítmi dlaní.
Osiřely v chlévech rohy,
pokácené otazníky
na čele krav, křivé dýky,
půllměsíce zjizvené.

Lampy zhaslé. Ještě ne.

Ztuhlé lokte rohů v stáji
nikoho neobjímají,
po někom se ještě ptají.

Bílá stěna spadaná,
sliby stydlé do rána
v slámě s otlučenou duší.
Němota, jež s kleneb stéká,
sloupů s košilemi mléka,
sloupů v plášti z plísně muší.
Sloupů stromů. V ráji kvetly.
Čekají, až zima setlí.

Čekají, až zkameněly.

Čekají. Už na anděly.